

Arrest

nr. 221 259 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BEKTAS
Prins Boudewijnlaan 177-179
2610 WILRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BEKTAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: Y., A.
(...)
nationaliteit: Togo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 27/07/2017. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005r nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster betoogt als volgt:

"Aangaande de gegrondheid van het beroep

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL ZOWEL VOOR HET KIND ALS VOOR VERZOEKSTER- RISICO OP SCHENDING VAN DE INTEGRITEIT, HET LEVEN EN DE VRIJHEID VAN VERZOEKSTER.

Verzoekster vormt ongetwijfeld een gezin met diens levenspartner. Ze wonen reeds lange tijd samen en vullen elkaar aan op alle mogelijke manieren. Verzoekster en diens levenspartner houden zeer veel van elkaar en van hun kind dat op komst is. Thuis heeft het koppel een taakverdeling. Verzoekster staat namelijk in voor het huishouden en boodschappen. De levenspartner van verzoekster staat op zijn beurt in voor al het financiële, hij voorziet het huis en zijn gezin van inkomsten en zorgt ervoor dat er brood op

tafel komt. Hij helpt verzoekster in het huishouden wanneer hij kan. Zowel verzoekster als diens levenspartner hebben geen familieleden in België. Zij kunnen dus enkel op elkaar rekenen zonder enige hulp van buitenaf. Mede uit de getuigenissen van kennissen van verzoekster (stukken 8A, 8B en 8C), blijkt dat verzoekster en diens levenspartner reeds lange tijd effectief samenwonen en een gezin vormen.

Indien verzoekster terug zal keren naar Togo, zal ze gescheiden zijn van haar kind en de vader van haar kind, [L.K.]. De heer [L.K.] heeft een geldige verblijfskaart en heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij FedEx Express. Aangezien hij moet werken om zijn gezin te onderhouden, blijft verzoekster thuis en staat ze in voor het huishouden, eten en boodschappen. Wanneer het kind geboren zal zijn, zal zij uiteraard moeten zorgen voor het kind, daar de heer [K.] zal moeten werken en geenszins tegelijk 24/24 voor de baby kan zorgen. Het is vooral in het belang van het kind dat haar moeder, verzoekster [Y.A.], bij haar kan blijven en haar kan verzorgen en opvoeden. Indien [Y.A.], ookal zou het maar voor even zijn, het land zou moeten verlaten, zou dat ernstige nadelen met zich meebrengen. Zowel [Y.A.] als de heer [L.K.] hebben geen familieleden in België. Een hypothese waarin het kind kan verzorgd worden door een oma of een tante is dan ook uitgesloten. Een hypothese waarin iemand kan worden aangesteld, is ook uitgesloten gelet op de financieel moeilijke situatie van verzoekster en diens vriend [L.K.]. Zij wonen thans in een sociale woning en het blijkt uit stukken dat de heer [L.K.] een maandelijks loon ontvangt van ongeveer 1350 EUR per maand. Een extra uitgave om iemand aan te stellen voor de opvoeding en verzorging van het kind, is financieel niet haalbaar voor verzoekster en de heer [L.K.].

Verzoekster nu terugsturen naar haar land van herkomst zou dan ook een reëel risico op ernstige schade inhouden. Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst zou dan ook zonder meer een inbreuk betekenen op art 8 EVRM. Het wordt verzoekster namelijk onmogelijk gemaakt om bij haar gezin in België te verblijven.

Verder wordt het haar onmogelijk gemaakt om haar kind te zien opgroeien, alsook een moederfiguur te zijn in het leven van haar kind.

Verzoekster is eveneens in de onmogelijkheid om samen met heel haar gezin (levenspartner en kind) naar haar land van herkomst te verhuizen. Haar levenspartner verblijft reeds gedurende vele jaren in België en heeft een vaste job, een huurappartement, vrienden en andere banden met de omgeving. In hun land van herkomst hebben verzoekster en diens levenspartner, de heer [L.K.], letterlijk niets. Indien zij terug naar Togo zouden gaan, zouden zij van nul moeten beginnen. Nu het kind op komst is, is dergelijke terugkeer-hypothese zeer onwenselijk en niet gemakkelijk voor een koppel met een eerste kind. Bovendien is het riskant voor verzoekster om terug te keren zoals hoger vermeld, daar een risico bestaat dat zij zal worden gearresteerd voor deelname aan de protesten.

Een en ander houdt een inbreuk in op het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Haar nu terugsturen naar het land van herkomst houdt dan ook een schending in van artikelen 1,2,3,5, en 9 EVRM of minstens ernstig risico daarvoor.

GEEN REKENING GEHOUDEN MET ZWANGERSCHAP EN KIND

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, geen rekening heeft gehouden met het specifieke gezins- en familieleven van verzoekster.

Uit het verhoor van verzoekster en haar vriend dat plaatsvond op 29/12/2018 met notitienummer AN18NZ12614 (stukken 6a en 6b) blijkt duidelijk dat verzoekster reeds hoogzwanger was van een kind. Dit verhoor leidde tot de vaststelling dat verzoekster illegaal op het grondgebied verblijft, reden waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt. De verwerende partij was dus voor het nemen van de bestreden beslissing onmiskenbaar op de hoogte van de zwangerschap van verzoekster.

Uit de bijgebrachte documenten van verzoekster en de bijgebrachte actuele medische stukken blijkt immers dat verzoekster hoogzwanger is en zij afhankelijk is van haar partner die werkende is.

De specifieke gezinssituatie, meer bepaald het gegeven dat verzoekster op 29/12/2018 reeds 7,5 maanden zwanger was, werd helemaal niet in rekening genomen bij de beslissing van 15/01/2019 om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan verzoekster.

Art. 74/13 bepaalt uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat, bij de beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet gemaakt worden van de gezins- en familiale belangen van de betrokken vreemdeling. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar, worden betrokken. In casu werd artikel 74/13 van de vreemdelingenwet miskend doordat de verwerende partij zich bij de afgifte van het bestreden bevel op het enkele standpunt stelt dat de terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van oorsprong om daar een verblijfsmachtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat met haar recht op gezinsleven. Immers gaat de verwerende partij hierbij voorbij aan de haar kenbare, specifieke omstandigheden van verzoekster, namelijk dat zij een kind verwacht met de heer [L.K.] die een verblijfsrecht in België geniet. De verwerende partij verzuimde deze gegevens mee te nemen in haar belangenafweging en hierdoor heeft zij op grond van een onvolledig onderzoek van de specifieke gezinssituatie beslist dat de terugkeer niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 214 298 van 19 december 2018 in de zaak RvV X II)

Het is de taak van de verwerende partij om alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002 nr. 107 624 en RvV 9 september 2016 nr. 174 389). Verwerende partij zou op de hoogte moeten zijn van de zwangerschap van verzoekster, gelet op het feit dat dit duidelijk vermeld was in de verhoren (proces verbalen stukken 6a en 6b).

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook aangetoond.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden nietig verklaard alsook/minstens dient de tenuitvoerlegging ervan te worden opgeschort in afwachting van de verdere beslechting van het door verzoekster aangetekende beroep.

Eveneens werd er door verwerende partij niet evenredig geoordeeld. De belangen van het kind werden niet in overweging genomen, waardoor onmogelijk een evenredige beoordeling tot stand gekomen kan zijn."

2.2. Uit het geheel leidt de Raad af dat verzoekster in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de artikelen 1,2, 3, 5, 8 en 9 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Voor zover verzoekster de schending opwerpt van de artikelen 1, 2, 5, en 9 van het EVRM dient de Raad op te merken dat het verzoekschrift een uitleg ontbeert over de wijze waarop de bestreden beslissing voormelde verdragsbepalingen schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.4. Verzoekster maakt gewag van een schending van artikel 3 van het EVRM doch de Raad kan bezwaarlijk tot een dergelijke schending besluiten op grond van het simpel en bloot betoog van verzoekster dat er een risico bestaat op arrestatie bij terugkeer naar Togo op grond van haar deelname aan protesten aldaar in 2017. Ze voegt bij het verzoekschrift een uittreksel van een rapport van Amnesty International van 2017/2018 over Togo dat gewag maakt van protesten maar laat met enig begin van bewijs aan te tonen dat ze aan die protesten zou hebben deelgenomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dan ook niet.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Kernpunt van het betoog van verzoekster is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven met haar partner, L.K., die hier een verblijfsrecht heeft en met het feit dat ze een kind verwacht. Verzoekster verwachtte over dit laatste aspect een afweging in de bestreden beslissing.

2.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt geen motiveringsplicht in voor de verwerende partij. Wel verplicht ze de verwerende partij om met de erin vervatte elementen rekening te houden.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met het gezinsleven dat verzoekster leidt met haar partner vermits hierin kan gelezen worden:

“ (...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdeling-betwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005r nr. 152.639)."

2.9. Voor wat betreft het feit dat verzoekster hoogzwanger was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: verzoekster legt niet uit en de Raad ziet ook niet in hoe dit bovenstaande beoordeling had kunnen beïnvloeden. Er kan alleszins worden geduwd dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekster en haar partner enerzijds en het ongeborn kind anderzijds en dus kon verzoekster geen afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM op dat vlak verwachten.

2.10. De Raad wijst er wel op dat verzoekster blijkens het administratief dossier een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft aangevraagd wegens haar zwangerschap en deze heeft ook heeft verkregen, dit tot 1 maart 2019. In die zin heeft de verwerende partij rekening gehouden met de zwangerschap van verzoekster en dus met haar gezondheidstoestand en met het belang van het nog ongeborn kind.

2.11. Blijkens de stukken gevoegd bij het verzoekschrift is verzoekster na het treffen van de bestreden beslissing, op 12 februari 2019, bevallen van een dochter, Y.M., die op 26 februari 2019, zijnde eveneens na het treffen van de bestreden beslissing, erkend werd door haar partner en sedertdien dus de naam K.M. draagt. Aangezien dus deze gegevens dateren van na het treffen van de bestreden beslissing kan de verwerende partij niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.12. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster gescheiden wordt van haar kind en dus ook niet dat ze haar baby niet meer kan verzorgen, zien opgroeien of een moederfiguur voor haar kan zijn. Evenmin houdt deze in dat iemand anders voor verzoeksters baby moet zorgen hier totdat verzoekster terugkeert. De bestreden beslissing leidt niet tot een definitieve scheiding tussen verzoekster en haar

kind enerzijds en haar partner anderzijds. Verzoekster kan er immers voor opteren om samen met haar kind af te reizen naar haar land van oorsprong om daar een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging in te dienen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, met name een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum gezinshereniging, verstoort het gezinsleven van verzoekster en haar kind niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Moderne communicatiemiddelen kunnen verzoekster en haar kind bovendien in staat stellen om tijdens de tijdelijke scheiding in nauw contact te blijven met verzoeksters partner die de vader is van haar kind, zodat het gezinsleven verder op die wijze kan worden onderhouden (EHRM 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland en EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100), dit voor zover verzoeksters partner hen niet tijdelijk zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst totdat de nodige formaliteiten zijn vervuld. De bestreden beslissing vereist niet dat het hele gezin zich voorgoed gaat vestigen in Togo. Het staat verzoekster bovendien vrij om alhier een aanvraag gezinshereniging in te dienen voor haar en haar dochter, dit in functie van L.K. zodat er zelfs geen sprake hoeft te zijn van een tijdelijke scheiding. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze “nog niet” een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet.

2.13. Het is niet omdat verzoekster en haar partner een taakverdeling hebben die hen goed uitkomt en omdat ze geen familieleden hebben in België, dat de verwerende partij zich dient te onthouden van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer ze vaststelt dat verzoekster zich op illegale wijze in het Rijk bevindt. Deze vaststelling wordt door verzoekster ook niet betwist. De bestreden beslissing stelt terecht: *“Bovendien geeft het feit dat er een ontvangsbewijs/verklaring van wettelijke samenwoont en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf.”*

2.14. De Raad herinnert eraan dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om samen met haar kind bij haar partner te blijven die over een verblijfsrecht in België beschikt hoewel ze op illegale wijze in het Rijk verblijft en geen stappen heeft ondernomen om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA